

- 2) Czy prawo obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się ustanowione w art. 21 ust. 1 TFUE i art. 45 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾ należy interpretować – w szczególności w świetle zasady braku odprawy granicznej osób na granicach wewnętrznych przewidzianej w art. 22 rozporządzenia 2016/399 – w ten sposób, że obejmuje ono prawo do tego, by na granicach wewnętrznych nie być poddawany odprawie granicznej osób, z zastrzeżeniem warunków i odstępstw określonych w traktatach oraz w szczególności we wspomnianym rozporządzeniu?
- 3) W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 21 ust. 1 TFUE i art. 45 ust. 1 karty praw podstawowych w świetle praktycznej skuteczności prawa do swobodnego przemieszczania się należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, które przewiduje obowiązek okazania paszportu lub dowodu osobistego przy przekraczaniu granicy wewnętrznej pod groźbą kary administracyjnej, również jeżeli dana kontrola na granicy wewnętrznej jest niezgodna z przepisami prawa Unii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. 2016, L 77, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 7 sierpnia 2020 r. – Peek & Cloppenburg KG, reprezentowana przez Peek & Cloppenburg
Düsseldorf Komplementär B.V. / Peek & Cloppenburg KG, reprezentowana przez Van Graaf
Management GmbH**

(Sprawa C-371/20)

(2020/C 348/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Peek & Cloppenburg KG, reprezentowana przez osobiście odpowiadającą wspólniczkę Peek & Cloppenburg Düsseldorf Komplementär B.V.

Druga strona postępowania rewizyjnego: Peek & Cloppenburg KG, reprezentowana przez osobiście odpowiadającą wspólniczkę Van Graaf Management GmbH.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy „zapłata” za promocję produktu w rozumieniu pkt 11 zdanie 1 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE⁽¹⁾ ma miejsce tylko wtedy, gdy świadczenie wzajemne za wykorzystywanie treści redakcyjnych w mediach w celu promocji produktu jest spełniane poprzez zapłatę w pieniądzu, czy też pojęcie „zapłaty” obejmuje każdy rodzaj świadczenia wzajemnego, niezależnie od tego, czy stanowi ono pieniądze, towary lub usługi, lub inne wartości majątkowe?
- 2) Czy pkt 11 zdanie 1 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE wymaga, aby podmiot prowadzący działalność gospodarczą przyznawał przedsiębiorcy z sektora mediów korzyść o wartości pieniężnej jako świadczenie wzajemne za wykorzystywanie treści redakcyjnej, a jeśli tak, to czy należy przyjąć, że takie świadczenie wzajemne ma miejsce również wtedy, gdy przedsiębiorca z sektora mediów przedstawia relację prasową dotyczącą akcji reklamowej zorganizowanej wspólnie z podmiotem gospodarczym, gdy podmiot ten udostępnił przedsiębiorcy z sektora mediów prawa do materiału zdjęciowego dla celów relacji, obaj przedsiębiorcy uczestniczyli w kosztach i wydatkach związanych z akcją reklamową i akcja reklamowa ma na celu promocję sprzedaży produktów obu przedsiębiorców?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych) (Dz.U. 2005, L 149, s. 22).